

To už je život

Můj tatínek mne naučil, že člověk může vždycky očekávat od kohokoliv cokoliv. Můj tatínek se na Štědrý den vždycky tvářil, že má pro mne dárek, že kvůli němu s kýmsi komunikuje a že ten někdo dárek přinese, ale že není jisté kdy. Myslela jsem si, že tatínek komunikuje s Ježíškem. Ježíšek mi proto připadal velice originální a velice nezodpovědný. Má maminka mne vždycky měla ráda. (Tatínek taky, pochopitelně, ale ten ve své jedinečnosti netušil, že má dětská duše potřebuje klid a řád.) Maminka mne naučila v klidu dávat řádné dárky, taky dárky, na které jsou peníze, které se nutně potřebují a které rozšiřují obzor (maminka byla učitelka a vždycky byla přesvědčená, že by se můj obzor měl zvětšovat až do neúměrna). Štědré večery jsem letos trávila ve zmítání se, co otec rafinovaného chystá (papírek, že Krakonoš přijede v půlce ledna, báseň

pro amerického prezidenta, anebo obrovského keramického medvěda), a v přípravě na chvílku pokoje, když prskavá prskavka dohasla, kdy se televize vypnula a kdy jsem si v tradičně nové noční košili lehla do postele ke svým tradičně novým knížkám (od maminky).

Můj muž mne naučil, že všechny dárky, které se dávají proto, aby udělaly radost, musí být s radostí přijaty. Zvykla jsem si proto na prsten, který se mi zdál na mé prsty moc masivní, zvykla jsem si na hnědý kámen, který se nehodil k mým modrým očím, a dokázala jsem i předstírat, že malé boty jsou mi akorát.

Má kamarádka Dáša mne naučila, že největší rozkoš je nakupovat dárky těm, na kterých nám eroticky záleží. Že nejdůležitější je si najít klid, vybrat luxusní zbytečnost, dát si v kavárně kávu se šlehačkou a dárek pak zabalit do papíru, který buď asociuje mužskou sílu, anebo křehkost milostných vznětů. Honza mne naučil dávat dárky neosobní a okamžitě pro svou manželku vymyslet varianty, jak k nim přišel.

Mé děti mne naučily, že Vánoce nejsou časem, kdy všichni musí sedět u dlouhého stolu, a že čím dostanou víc dárků, tím méně je šance, že se z nich dokáží opravdově radovat.